

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **K. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 marca 2021 r.

kwestii wznowienia z urzędu (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.) postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 lipca 2020 r., sygn. akt II Ako (...) stwierdzającym brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 8 września 2014 r., sygn. akt VII Ka (...) utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M. VI Zamiejskowy Wydział Karny z/s w B. z dnia 19 sierpnia 2013 r., sygn. akt VI W (...), na podstawie art. 540 k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.w. a *contrario*

p o s t a n o w i ł

**stwierdzić niedopuszczalność wznowienia postępowania
o wznowienie.**

UZASADNIENIE

Ukarany w sprawie o wykroczenie wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 8 września 2014 r.,

sygn. VII Ka (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M. VI Zamiejskowy Wydział Karny z/s w B. z dnia 19 sierpnia 2013 r., sygn. VI W (...) – z uwagi na zaistnienie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym bezwzględnej przyczyny odwoławczej, tj. nienależytej obsady sądu (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.w.).

Wniosek, zgodnie z właściwością, przesłany został do Sądu Apelacyjnego, który postanowieniem z dnia 15 lipca 2020 r., sygn. II AKo (...) na podstawie art. 544 k.p.k. w zw. z art. 113 k.p.w. stwierdził brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyżej opisanym prawomocnym wyrokiem.

Niepogodzony z tym rozstrzygnięciem skazany wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 lipca 2020 r., sygn. II AKo (...), ponownie dopatrując się bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady Sądu procedującego w przedmiocie wznowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uwagi na treść przepisu art. 540 k.p.k. (stosowanego w postępowaniu o wykroczenia z mocy odesłania z art. 113 § 1 k.p.w.), wznowienie dotyczy „postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem”. Wszelkie zatem podstawy wznowieniowe, w tym i określone w art. 542 § 3 k.p.k. (wznowienie z urzędu), dotyczą tylko takiego postępowania. Przepisy o wznowieniu, zarówno w procedurze karnej, jak i wykroczeniowej, zamieszczone zostały w ramach norm o nadzwyczajnych środkach zaskarżenia (rozdział 56 Kodeksu postępowania karnego i rozdział 19 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia), po uprzedniej regulacji całego postępowania sądowego, w tym w trybach szczególnych. Owo postępowanie sądowe, wcześniej w obu kodeksach uregulowane, to postępowanie obejmujące przedmiot procesu, a więc odnośnie do odpowiedzialności prawnej określonej osoby (oskarżonego, obwinionego), w

tym i dopuszczalności procedowania w tej materii (zob. postanowienie SN z 20.05.2010 r., V KO 47/10, OSNKW 2010, nr 8, poz. 73).

Uwzględniając ustawowo określone podstawy wznowienia postępowania, stwierdzić należało, że przedmiotem wznowienia mogą być te prawomocnie zakończone postępowania sądowe, w których rozstrzygnięto o odpowiedzialności wykroczeniowej oskarżonego (o przedmiocie procesu o wykroczenie). Instytucji wznowienia postępowania, przewidzianej w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego i rozdziale 19 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, nie można zaś odnosić do prawomocnie zakończonego postępowania o wznowienie. W przypadku tego ostatniego, jego przedmiotem nie jest bowiem odpowiedzialność prawna ani inna kwestia uboczna związana z postępowaniem odnośnie do tej odpowiedzialności, lecz problem istnienia podstaw do samego wznowienia procesu, w sytuacji gdy zagadnienie odpowiedzialności skazanego zostało już rozstrzygnięte prawomocnym orzeczeniem sądu (zob. postanowienie SN z 21.10.1997 r., II KZ 139/07, OSNKW 1998, z. 1, poz. 10).

Podsumowując, nie jest zatem możliwe wznowienie, zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu, samego postępowania o wznowienie, zakończonego uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku strony lub o braku podstaw do wznowienia z urzędu (zob. postanowienia SN: z 20.05.2010 r., V KO 47/10, OSNKW 2010, nr 8, poz. 73; z 8.02.2011 r., III KO 99/10; z 9.07.2013 r., II KO 17/13).

Tylko na marginesie należało ukaranemu wskazać, że zgodnie z treścią art. 113 § 3 k.p.w. w kwestii wznowienia postępowania w sprawie o wykroczenie zakończonej orzeczeniem sądu okręgowego, orzeka jednoosobowo sąd apelacyjny. Tak więc skład Sądu Apelacyjnego w (...), który badał wystąpienie podstaw do wznowienia z urzędu postępowania, w którym ukarano K. K. za popełnione wykroczenie, odpowiadał wskazanemu przepisowi prawa.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

